

knechten. Zou men niet zeggen: „Hij is oud geworden en heeft niet kunnen volbrengen, wat hij in vroegere jaren begonnen is?” En zou een ander er niet aan toe voegen: „Hij heeft zijn zoons ook niet zoo ver kunnen krijgen, dat ze in zijn voetstappen wandelen en hem navolgen in liefde tot het landgoed?”

Toen de vader zoo ver gekomen was met zijn gedachten, had hij duidelijk het gevoel, alsof hij de beide handen voor het gelaat moest slaan van schaamte en verdriet. Maar hij wilde de wanhoop geen plaats geven en ook meende hij nu in 't geheel geen tijd meer te hebben tot overpeinzingen. Zijn hart had hem dit alles in onverbiddelijke duidelijkheid getoond — de wonderschoone mogelijkheden, het dreigende gevaar — nu moest er gehandeld worden, en de vader keek om zich heen, alsof hij zoo dadelijk met iemand over de zaak wilde spreken. Zijn jongens, zijn zoons, aan wie hij de bezittingen zoo goed als overgedragen had. Zagen die de dingen evenals hij? Ja, maar waar waren de zoons nu?

Nu behoorden ze toch naast hun vader te staan, zij, met hun jonge arbeidskrachten; nu moesten ze hem geruststellend aankijken en zeggen: „Nee vader, werkelijk, uw hart heeft 't u te erg voorgespiegeld. Wij komen er juist vandaan. Zie, onze handen dragen nog de sporen van het werken daarginds en onze kleeren wasemen den geur der vruchtbare aarde, waarover we ons den ganschen morgen gebogen hebben. We hebben van zonsopgang af gezwoegd, maar nu zijn ook de bronnen in orde, en 't onkruid, dat u verschrikt, is al verbrand tot asch.”

Moesten ze niet juist nu komen aandragen met een tros blauwschemerende druiven? „Zie vader, dit is een eersteling, een belofte. We hebben hem voor u meegebracht, en zoo God wil, zullen er vele, vele geoogst kunnen worden dit jaar.”

Ja, waar waren de zoons! Nu hadden ze naast hun vader moeten staan, nu het groote levensverdriet zijn donkere vleugels rondom hem uitbreidde.

Als kleine kinderen, zulke, die nog aan de hand moeten voortstappen, had hij ze meegenomen naar den wijngaard en hen er

binnengeleid als in een heiligdom. Hij had hun de bottende knoppen gewezen en de luchtige ranken. Hij had hun verteld van het wonderbaar werkende wortelstelsel onder in den donkeren grond, en van de wisselende sapstroomen, en elken schoongevormden druiventros had hij hun voorgehouden als een bijzondere gave van God. „Is 't niet een wonder, dat Hij onzen arbeid hiermee kroont?”

Aan vaders hand was hun de lange weg naar den wijngaard slechts eene schrede geweest, en altijd, bij het opengaan der groote poort had uit hun oogen de heilige verwachting naar buiten gekeken. Stil waren ze dan naast hem gegaan, soms vragend, meestal zwijgend en dikwijls tot hun vader opziend met schuw ontzag, omdat hij hun nooit zoozeer als vader voorkwam, als juist in den wijngaard, waar hij de schatten van zijn hart hun vertoonde. Ook hun harten had hij beproefd warm te maken voor zijn levenswerk, door hun te vertellen, wat heel diep in hem leefde, dat een vruchtdragende wijngaard een van Gods lievelingsgedachten is. „Denk eens aan, dat je de uitwerkers mag zijn van één van Gods schoonste gedachten! Dat het per slot van rekening God is, die rekent op je trouw.”

Waren de zoons dan zoo zeer eigen wegen gegaan, dat ze van dit alles zich niets meer herinnerden? Ze hadden hem toch ook eens aangezien met groote, open kinderoogen, waarin een belofte blonk. — Maar het moest wel zoo zijn, anders waren ze nu toch zeker bij hun vader geweest — of in den wijngaard, die riep om hun jonge krachten. Doch dan had hij, die met zijn hart de dingen zag, hen daar wel bespeurd; dan was het levensverdriet niet zoo sterk op hem aangedrongen.

De vader meende, dat hij het beste zou doen met zijn zoons op te zoeken. Menigeen kon wel denken, dat dat een noodelooze vernedering was, daar de zoons toch bij den vader behooren te komen, wanneer hij ze noodig heeft. Maar 't kwam zeker, doordat de liefde zoo sterk was in zijn hart, dat hij aan een mogelijke vernedering niet dacht. Met het leed was de liefde geheel oppermachtig geworden en nu wilde ze arbeiden, terugroepen op goede, rechte wegen en samenvoegen, wat niet gescheiden mag zijn. De kinderen van den

vader en zijn levenswerk, dat is iets dat bij elkaar hoort, waarover de Engelen in den hemel zich verheugen kunnen. Daarom ging de vader uit om zijn zoons te zoeken en achtte hij zich niet te hoog om een smeekeling te worden bij hen, die hij had grootgebracht.

Een half uur later gebeurde het, dat de oudste zoon zijn vader zag komen. Hij hield juist toezicht bij het bouwen van een groote voorraadschuur, die hij in 't bijzonder voor zijn eigen oogst wilde inrichten. Hij vond het onaangenaam, dat juist nu zijn vader kwam, want hij voelde duidelijk, hoe een eigenaardige, diepe schaamte hem het bloed naar de wangen deed stijgen. Was zijn vader dan meteen zijn geweten, dat hij de bijna voltooide schuur niet meer met dezelfde oogen kon aanzien als een oogenblik geleden nog? „Al het mijne is het uwe”; ja, zoo zei vader altijd, maar hij, de zoon, ging scheidsmuren oprichten.

„Ach, dwaasheid! een mensch wil toch wel ééns zelfstandig worden; vader is nog uit een heel andere eeuw dan wij, en bovendien, wat ik doe is geen kwaad, en onze goede verstandhouding behoeft daardoor niet verbroken te worden. 't Is ook vader zelf geweest, die mij volle vrijheid gegeven heeft, om naar eigen goeddunken te handelen”

„Ook als het in strijd is met de liefde?” Was dat zijn vaders stem, of die van zijn geweten? Of waren die twee toch hetzelfde?

De zoon voelde een verwarring over zich komen, die hij snel en krachtig beproefde weg te redeneeren, maar toen zijn vader voor hem stond, was hij toch zich zelf nog niet geheel weer meester en het aanklagende schaamtegevoel had hij ook niet kunnen wegpraten met luidklinkende algemeenheden.

Daardoor voelde hij zich plotseling weer als kind tegenover zijn vader, als een kleine jongen, die niet anders doen kan, dan den grooten man gelijk geven.

„Vader is ouder geworden,” dacht hij, „maar hij is nog niets veranderd. Zijn kracht is ongebroken en zijn oog nog niet vermoeid, en ik had hem liever overal elders willen ontmoeten, dan juist bij dit werk.”

Zesde Kerstboel: 16

Daarom zei hij geen woord over het nieuwe gebouw tegen zijn vader, hoewel hij de verwonderd vragende blikken voelde, die eerst op de korenschuur en daarna op hem gericht werden. Ook zag hij het leed schaduwen over het oude gelaat voor hem en weer werd 't hem vreemd te moede, zoo, alsof hij zich buigen moest, heel diep: „Vader, vader, het is een vergissing, dit alles; neen, diep in mijn hart heb ik dit nooit gewild; vader, ik wil weer heelemaal uw zoon zijn, en terugkomen van mijn eigen wegen.”

Maar er kwam geen woord over zijn lippen en hij boog zich niet, hoewel hij wist, dat zijn vader er op wachtte, een seconde, een minuut, die een eeuwigheid in zich sloot.

„Je moet toch vandaag eens naar mijn wijngaard gaan zien,” kwamen eindelijk de woorden van den vader door de zware stilte heen. „Mijn hart zegt me, dat 't daar niet alles in orde is, en jongen, je weet, 't is altijd de glorie van ons geslacht geweest, dat vreemde handen er niet voor behoefden gehuurd te worden. Daarom kom ik je vragen, of jij er vandaag niet wilt gaan werken.”

't Moest toch wel een zeer beslissend oogenblik geweest zijn, dat de zoon daar straks had doorgemaakt, en alle goede geesten, die toen om hem zweefden, waren nu zeker op de vlucht gegaan, want de zoon was weer geheel in zijn oude spoor van denken teruggekomen. De verwarring was geweken, het onverklaarbare schaamtegevoel ook. Rustig en kalm, als een meerdere bijna, stond hij tegenover zijn vader. „Vader wordt toch oud,” dacht hij.

„Hij ziet niet in, dat andere tijden ook andere eischen stellen. Vroeger kon alles wel draaien om één zoo'n wijngaard; toen kon men denken, dat de gansche schepping stond of viel met het wel en wee van onzen hof, maar wezenlijk, dat kan nu niet meer. Hoeveel dingen zijn er niet om 't leven te vullen. Maar dat ziet vader niet; hij wil alles houden, zooals 't eens zijn ideaal was. Ja, vader wordt oud; de tijd ontschiet hem, en hij kan niet mee.”

De zoon meende werkelijk in zijn hart iets van hoogvoelend medelijden te bespeuren, met dien ouden man, die alleen overgebleven was, vast en sterk als een rots, terwijl alles om hem heen reeds was

meegesleurd door den bruisenden stroom van den tijd. En omdat hij tegelijk met dat medelijden tóch ook nog een schaduw van het oude kinderrespect had overgehouden, knikte hij zijn vader geruststellend toe.

„Zeker vader, ik zal gaan. Wees u maar niet ongerust over uw wijngaard; ik kan er vandaag wel wat tijd afnemen en zal er eens gaan kijken en opknappen, wat er noodig is, daar kunt u van op aan.” Daarbij rekte hij zijn armen als iemand, die zooveel krachten overheeft, dat hij er wel een dagtaak — als aalmoes — van weg-schenken kan, en keek met zelfbewuste oogen naar de heuvelhelling in de verte.

Toch voelde hij weer pijn over zijns vaders aangezicht trekken. Had hij te geringschattend gesproken? Den vader — dézen vader — een aalmoes toewerpen — ging dat? Nu ja, hij bedoelde het natuurlijk anders, maar wat voor hem een levenswerk was, kon 't voor den zoon niet zijn. De tijden veranderen nu eenmaal. 't Kwam er nu alleen maar op aan den ouden man en zichzelf gerust te stellen. Daarom beproefde hij zijn toon iets te veranderen: „Ja vader, ik zal gaan, nu dadelijk.” En om de laatste schaduw van twijfel van zijn vaders gelaat te doen verdwijnen, keerde hij zich af van zijn eigen arbeid en liep een eindweegs met den ouden man mee. Zoo gingen die twee zwijgend te zamen, tot waar de weg zich splitste, en bij het van elkander gaan wist de vader, dat de afstand nog nooit zoo groot was geweest als nu, ondanks de vriendelijke bereidwilligheid, waarmee zijn oudste het verzoek had opgenomen. En zoo groot werd zijn angst om hem, dien hij liefhad, dat hij bijna teruggekeerd was op den weg om zijn zoon nog in te halen en hem te smeeken, anders te zijn; om uit zijn hart te bannen de berekening en de wereldwijsheid en er weer in te laten wonen de liefde en eenvoud van vroeger, toen alles nog goed was en ongescheiden.

Maar tegelijkertijd wist de vader, dat de zoon nu niet te bereiken was. Wie zóó tegenover zijn vader kan staan, is niet onmiddellijk te helpen. Later misschien, later! Wie weet, wat de stilte van den wijngaard aan hem zou doen. Móesten daar niet alle goede kinder-